

LÁ THƯ MỤC VỤ

Trong chuyến đi Việt Nam lần này, tôi tình cờ có dịp về thăm quê. Có một tân linh mục cùng quê được thụ phong linh mục lúc đã 59 tuổi. Đi tu mấy chục năm, cuối năm ngoái đáng lẽ được truyền chức thì bị hoãn lại. Đến dịp vừa rồi được truyền chức xong về dâng lễ mở tay thì không được chính quyền cho phép. Vì thế, khi trở về xứ cũ dâng lễ tạ ơn cha mới cũng không dám làm rình rang hay mời các cha bạn về đồng tế vì sợ lỡ không được phép thì lại hổ to. Cảm cảnh cho tân chức nên dù không được mời tôi cũng lặn lội gần 300 cây số trở về tham dự lễ tạ ơn với ‘tân linh mục già’.

Sau thánh lễ sớm tinh sương, tôi đi bộ ra nghĩa trang của giáo xứ để thăm mộ cha cố, đồng thời thăm mộ cô út tôi, cả hai qua đời cách nhau vài tuần giữa năm ngoái nhưng tôi không về tham dự đám tang được. Hai bên đường ra nghĩa trang là những thửa ruộng nặng trĩu lúa vàng đang chờ thợ gặt. Mùi hương lúa chín gọi lại bao công khó của người nông dân từ ngày cày cấy gieo hạt cho đến khi cây lúa đơm bông. Công khó nhất là việc tẩy trừ cỏ dại và sâu rầy vì nếu không thì cây lúa sẽ không sinh nhiều bông hạt hoặc bị héo khô.

Bài Phúc âm của Chúa Nhật tuần này cũng dùng hình ảnh của cây lúa và cỏ dại để nói lên một thực tại trong đời sống chúng ta là sự ác luôn hiện diện song song với sự thiện. Trong mỗi người đều có cả hai khuynh hướng thiện, ác. Tuy “Nhân chi sơ, tính bản thiện” nhưng như trong dụ ngôn, kẻ thù tức ma quỷ, thừa lúc đêm tối gieo cỏ lùng vào ruộng lúa. Tuy Thiên Chúa gieo vào lòng chúng ta hạt giống thiện hảo vì chúng ta được dựng nên giống hình ảnh Ngài, nhưng thế gian và ma quỷ cũng gieo vào thửa lòng chúng ta hạt giống sự ác và tội lỗi. Cả hai cùng lớn lên theo thời gian gần bó đến độ nếu diệt cỏ thì sẽ hại lúa. Chỉ có một cách tốt nhất là chúng ta phải cẩn thận xét mình để lọc lựa từ cánh đồng cuộc đời những đám cỏ lùng làm hại lúa để tẩy trừ chúng. Dĩ nhiên không phải một sớm một chiều mà chúng ta tìm được cỏ lùng để diệt vì chúng rất giống lúa. Nên chúng ta phải không ngừng cảnh giác để không bị lẫn lộn giữa lúa và cỏ lùng. Chẳng hạn có nhiều việc đạo đức xem ra chúng ta làm với ý hướng tốt là giúp đỡ người nghèo hay giúp cho cộng đoàn, nhưng thực ra là chúng ta làm để lấy tiếng hay làm vì lợi lộc cá nhân.

Từ đó chúng ta nhận ra rằng cũng thật khó để phân biệt được ai là người thuộc về Nước Trời và ai là người không. Người này có thể nhìn bề ngoài là một người tốt nhưng thực ra là một người xấu; và một người khác bề ngoài nhìn thấy là một người xấu nhưng thực ra lại là người rất tốt bụng. Do đó chúng ta thường phán đoán quá vội về người khác và dán nhãn tốt xấu cho họ khi chưa kịp tìm hiểu rõ về họ.

Nên dụ ngôn tuần này cũng dạy chúng ta đừng xét đoán vội về người khác, vì làm như thế chúng ta sẽ thay vì nhỏ cỏ lại nhỏ cả lúa. Phán xét cần phải đợi đến mùa gặt. Không thể đánh giá một người chỉ bằng một hành vi tốt hay xấu hoặc đánh giá họ chỉ bởi một quãng đời, nhưng phải đánh giá toàn thể cuộc đời của họ. Một người có thể có một lầm lỗi to lớn trong đời, nhưng rồi họ ăn năn hối hận và chuộc lỗi bằng cách sống cuộc đời còn lại của mình thật thánh thiện tốt lành. Người khác có thể sống một cuộc sống được mọi người kính trọng, nhưng đến cuối đời lại sa ngã vướng vào vòng tội lỗi. Vì thế, không thể chỉ nhìn một phần mà phán đoán toàn phần; không thể chỉ biết được một phần đời của một người mà có thể kết luận về toàn thể cuộc đời của người ấy. Nhưng trên hết chúng ta cần biết rằng chỉ một mình Chúa mới là vị phán quan công bằng. Chỉ mình Chúa mới biết được ai là người tốt ai là kẻ xấu. Chỉ mình Chúa mới có thể nhìn thấu suốt toàn thể tâm hồn và cuộc đời của một người nên chỉ một mình Ngài mới có quyền phán xét mà thôi.

Tóm lại, dụ ngôn tuần này nói lên hai việc :

Trước hết, nó cảnh báo chúng ta đừng bao giờ phán đoán người khác. Ngoại trừ Đấng thấu suốt tâm can con người, không ai được quyền tự phong mình làm quan tòa để xét xử hay xếp hạng xem ai là lúa tốt, ai là cỏ lùng. Bao lâu còn đang sống, còn đang lựa chọn và hành động, thì con người vẫn chưa hoàn toàn hết hẳn mọi thói hư tật xấu hay vĩnh viễn trở thành người gian ác. Nóng vội kết án người khác là hành động trái ngược với tấm lòng và chương trình cứu độ của Thiên Chúa. Đòi nhỏ cỏ lùng giữa mùa lúa trở bông là đòi dạy khôn Thiên Chúa và phá hoại cả đồng lúa và mùa gặt của Ngài.

Thứ đến, nó cảnh báo chúng ta về ngày phán xét cuối cùng. Phán xét không đến nhanh chóng nhưng nó sẽ đến. Đôi khi chúng ta nghĩ rằng người tội lỗi hình như tránh được hậu quả của việc ác mà họ gây ra, nhưng sẽ đến ngày họ sẽ bị luận phạt. Đôi khi chúng ta cũng nghĩ rằng làm việc lành hình như không được thưởng công, nhưng sẽ có một thế giới mới để trả lại lẽ công bằng cho những việc lành chúng ta đã làm. Thiên Chúa kiên nhẫn với hết mọi người. Chỉ đến ngày Tận thế, Ngài mới sai các thiên thần nhặt lấy cỏ mà đốt đi và thu lúa thóc vào kho hầm của Ngài.

Nên chúng ta hãy chăm sóc cẩn thận cánh đồng đời mình bằng cách làm lành lánh dữ, nhổ cỏ trừ sâu, để đến ngày phán xét, đời chúng ta sẽ là một cánh đồng trĩu nặng lúa vàng cho kho hầm đời đời trong Nước Trời.

Lm Nguyễn Mộng Huỳnh